

(P)İC
GÜVEYSİ
FANZİN İŞİ OLAN
İŞSİZLER

#4

MERHABA!

İnsan neyi sever? İnsan, ne için yaşar ne için ölür? Aslalarımız, keşkelerimiz ile harmanlanırken hayatımızın mutluluk ve mutsuzluk dehlizlerinde, biz ancak ve ancak eşit kollu olmayan teraziler konumundayız. Bu kaybediş hali hayatımızın her yanına sirayet ederken, var olanlara Tanrılık, var olmasını istediklerimize de kulluk etmeyi görev bilir bir halde yaşıyoruz.

Bizler kendisinden çok şey beklenen ama hiçbir şey veremeyen bir kuşağın temsilcileriyiz. Bizden öncekiler çağ açıp, çağ kapamışlar. Reformlar, rönesanslar yaşamış, aydınlanma çağı ile dünya tarihinin akışına yön vermişler. Bizler olamamışlığımızın sanrılarıyla çok farklı bir havaya bürünmüş bir durumdayız. Bizler çağımızın vebalıları, feodal ilişkilerin, örfi adetlerin düşmanı olan ayrıksılarız. Felsefi akımları çaresiz bırakanlarız. Büyük lügatlarda tarifi olmayanlarız. Bizler karanlığın evladı, bilinmezliğin, hesapsızlığın ve yalnızlığın fahişeleriyiz. Bizler H(P)iç'leriz. Bizler aidiyeti ruhu kadar olanlar, tek nasırlı yerleri kalpleri olanlarız. Bizler, her birimiz birer intihar mektubuyuz. Bizler, kendine ait soyluluğumuzla maddenin biçim değiştirmek için yükselmesinin değil, alçalmasının hatta yerçekimi kanununa göre düşmesinin

gerektiğini savunanlarız. Bizler bütün düzenler için tehlikeli olanlarız. Sistemin birer parçası olma çabaları da, iç güveysi halinden öteye gitmeyenleriz. Annelerinin vefasız aşklarıyız.

Herkesin aksine hayatları roman olmayanlarız. Bizler hayatın karşısında öyküleri olanlarız. Söyleyecekleri olanlarız. Bizler göte göt diyenleriz. Popo deyince şeklinin değişmediğini bilenleriz. Bizler çağımızın öksüzleriyiz. Ne iş yaparsak yapalım, sosyal statümüz ne olursa olsun, maddi durumlarımız fark etmeksizin mutsuzluğun uzatmalı sevgilisiyiz. Yalnızlıklarımız güruhlar içinde kendi halimizde intihara meyilli sofistike sorgularda yaşayan piçlerin yalnızlığıdır.

Dünyamıza hoş geldiniz! Çok tanrılı PİÇ GÜVEYSİ ŞEHRİNİN altın anahtarı bu metindedir. Yeni akrabalık düzenleri geliyor ve bizden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak...

İÇERİDE KİMLER VAR?

02-03

OĞUZ YALMAN // KONTRPİYE
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

04-05

BEN VE KENDİM // DEPRESİF YAZILAR
BÖLGESİ
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

06-08

ALPER AYGUN // KABA RAST
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

09

PİAFKA // ZULADAKİ KALEM
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

10-13

BOK7BAŞI // KAHVERENGİ HİKAYELER
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

14

UBK // Karalamaca
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

15

CENNETE BİLET // KARANTİNADAKİ
NOTLAR
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

16

SONER LUCAS // LUCAS KAFASI
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

17

ASİL ÇİNGENE // HÜZZAM TAKSİMİ
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

18

MİLİTAN // HAYATI SORGULAMACALAR
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

19

PETROMYZONTIFORMERS // BOŞLUK
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

Bizimle beraber yazmak isterseniz, "merhaba@picguveysi.com" adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Fanzin içerisinde yayınlanan eser/yapıtların mali ve manevi hakları yazara ait olup, Fikri Mülkiyet Hakları ile korunmaktadır. Yazarın bilgisi olmadan kopyalanan her eser/yapıt için ilgili mahkemelere başvurulacaktır.

UZAK

Otobüsün camından, Kadıköy iskelesine kalkan vapuru gördü Mehmet. Emine, başını Mehmet'in kalın vatkalı ceketine yaslamıştı. Öyle Sarıyer'den beri yalnızca ön iki dişini gösteren bir gülümsemeyle huzurlu olduğunu tekrarlıyordu içinden. Huzurlu olduğunu. Huzursuzluk duymaması gerektiğini. Neden huzursuzluk duyacağını. 'Emine kalk geldik' dedi Mehmet. Emine elinde tuttuğu mavi boncuk butik yazılı poşeti kaldırdı ve ardından siyah rugan çantasını düzeltti. Ayağa kalktı. Orta kapıya doğru biraz sarsılarak yürüdüler. Mehmet, Emine'nin ardından dar kırmızı eteğinin içinde sımsıkı duran kalçalarına baktı. Emine, Mehmet'in kalçalarına baktığını biliyordu. Kırmızı eteği alırken bunu göz önünde tutmuştu. Kırmızı düğmeye bastı. Mehmet, onun artık sıradan biri olmadığını, yarın evleneceği kadın ve sonrasında da karısı olacağını, artık onun kalçalarına bakmanın yakışı kalmayacağını düşündü. Otobüs durdu. Emine, Mehmet ve mavi boncuk butik yazılı poşet indiler. Ve otobüs bu sahneye kadar kiralandığından, otobüstekilerin taksim yolunda daha iyi hikayeler yaşayıp yaşamadığını bilemeyeceğiz.

Mehmet ve Emine, karşıya geçti. (Bu da bir tercih, karşı dedikleri yer şimdi durdukları taraf da olabilirdi, olacaktı da. Ama onlar hastalıkta ve sağlıkta bir arada olmaya karar verdiklerinden bu konuyla fazla uğraşmadılar). Uzaktan onlara bakan kasketli bir beyefendi, ucuz pazar işi kırmızı bir perdeliğin içine sığmaya çalışan büyük bir bacak, bir abajurun üzerinden çalınmış bir bezcik parçasının içinde güçlkle duran bir çift memeli ve yanında dikilen uzun bir palto askılığı görecekti. Hem de paltosu da üzerinde.

Uzak böyle bir şeydi.

Ama onlar yakın olduklarından, ideal ve temiz insanlar görüyorlardı birbirlerinde hepsi bu.

Emine diğer elini ne yapacağını bilemediğinden, Mehmet'te el tutma konusunda bir hayli öküzlü olduğundan, poşet tutan elini kafasına götürdü ve diğer elini de ağızına götürerek "simidiyeeeee" diye bağırdı. Sonra da gülümsedi. Mehmet, Emine'nin bu utangaç olmayan hallerini de sevecekti elbet. Ne anlamsız şeyler yapıyordu o öyle. Çocukları ona anne diyecekti. Mehmet Emine'nin simit tutan poşetli elini tuttu sağ eliyle, sol eliyle de ağızındaki eli indirdi ve onu da tuttu. Susam sokağında bir dans kulübü olsaydı ancak onlar gibi yürürlerdi. Emine kolundaki bileziklere baktı. Mehmet'e daha bir yakınlaştı. Şimdi arkalarından bakan bir beyefendi hiç tereddüt etmeden, denizkızının üzerine oturmuş bir balinanın yürüdüğünü görecekti. Uzak konusunda anlaştığımızı sanıyorum.

Sinanpaşa iş merkezinde bir kuyumcuya girdiler. Tezgâhta duran şişman adam onları tanıdı ve onlara çay söyledi. İşin iyi yanlarından biri buydu. Ülke genelindeki tüm esnaf onların kurumsallaşması için ellerinden geleni yapmaya hazırlardı. Çay söylemekten başlıyorlardı. Çaylar bitince, biraz daha şişmanlamış satıcı adam, tezgâhın altından kırmızı kadife bir kutu çıkardı. Kutunun üzerinde devasa bir gül duruyordu. Pembe renkte sert ve mor parlak simlerle kaplı. Mehmet anlamsız kutuya bakarken, Emine kutuyu aldı. Biraz tedirgin, kapıya yöneldiler.

Tezgâhtar arkalarından bir mendil sallayarak seslendi:

Umarım bir daha gelmeniz gerekmez buraya! Ne de olsa alyans bir kere alınır! Mesleki bir şey!

Hiçbirinize alışmıyorum, siz beni merak etmeyin. Ben böyle iyiyim. Mesleki bir şey. Yeni bir çift,

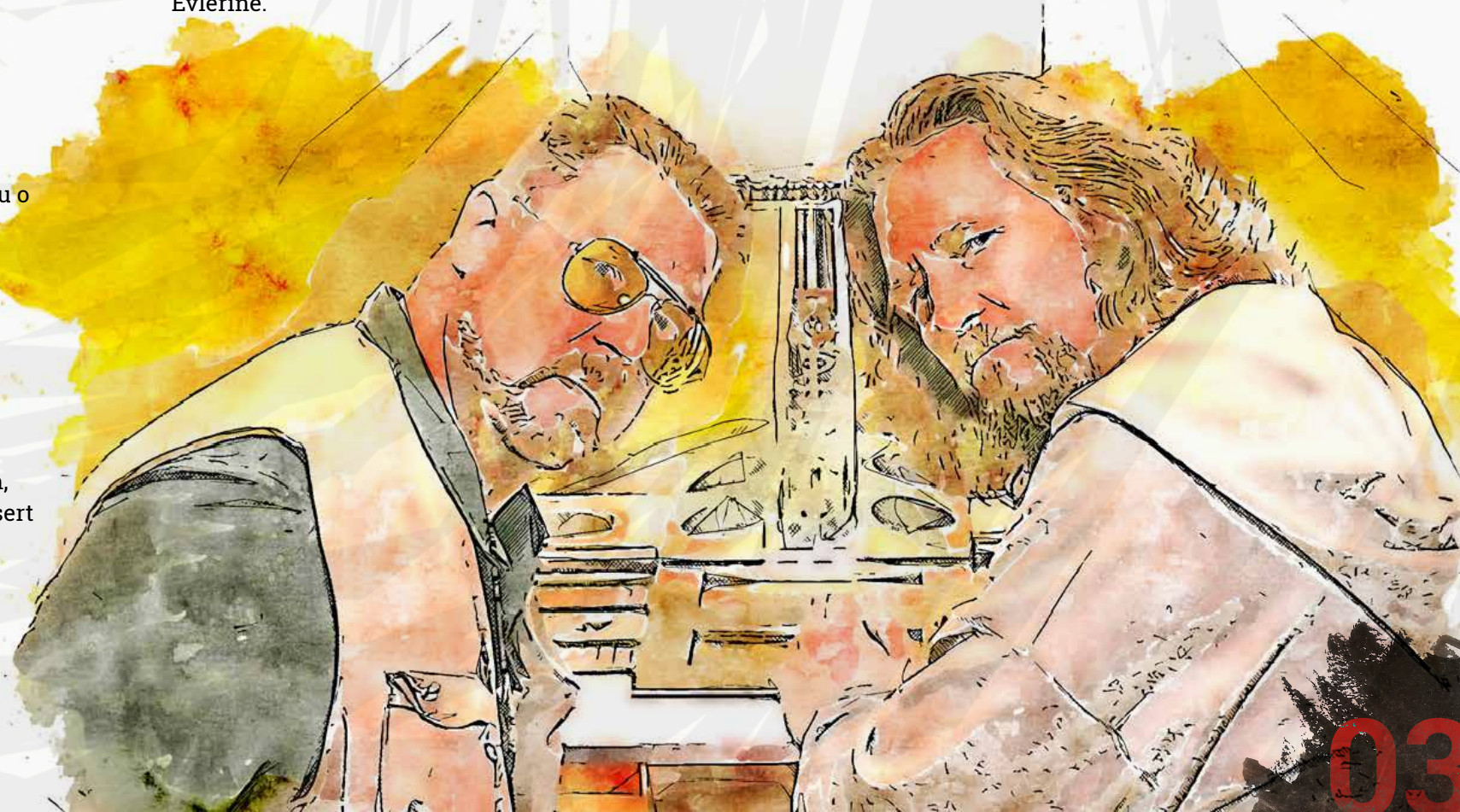
kapıdan içeri girdi ve tezgâhtar adam, gözyaşlarını silerek buyurun dedi. Biraz daha mı şişmanlamıştı ne? Tezgâhtarın da başka bir sete gitmesi gerektiğinden onunla da vedalaşıyoruz. Zaten böyle olması gerekirdi. Mesleki bir şey.

Mehmet ve Emine kuytu bir köşeliğe gittiler, herkesin yine de onları görebileceği bir yerinde durdular kuytunun. Mehmet, endişeyle kırmızı kadife kutuya bakıyordu. Tanımadığı bir akrabasına bakar gibi. Kendinden bir parça arıyordu o kutuda. Mehmet, kutuyu açtı, gözleri yuvalarından ayrıldı. Gözbebekleri de aynı yüzük gibi büyük ve daha yeşildiler şimdi. Yeşil... elmas bu! Dedi Emine. Mehmet'in taşlarla ilgili bildiği bir şey varsa Elmas'ın kırmızı olmadığıydı. Yeşilse, zümrüt olmalıydı. Zümrüt ve elmasın farkını, eski komşuları iki kardeşten öğrenmişti.

Hafif gülümsedi Emine, kırmızı eteğinin içinden beyaz mendile sarılmış bir parmak çıkardı. Bir kadın parmağıydı ve yeni kesildiği belliydi. Belki de bu bir Big Lebowski parmağıydı.

Mehmet'in yüzü sarardı.

Arkalarından birisinin gelip gelmediğini kontrol etti Mehmet. Kimse yoktu. Sarıyer otobüsü geldi. Kutuyu mavi boncuk butik yazılı poşete attı Emine. Emine, Mehmet, poşet uzaklaştı. Ama onlar yaklaşıyorlardı muhtemelen. Evlerine.

ZİNCİR

Bulutların arkasına saklanmış bir Ay ile kesişiyorum. Bildiğim kadarı ile edebiyatta bu ay denen kütle ya bulutların arkasında saklanıyor ya da kabak gibi ortada duruyor. Ya hapçı ya da inceden biraz şizofren. Kafasını tam anlayamadığım için inceden bir göz kırpyorum. Biliyorum ki bu ince göz kırpma Türkçede “Hacı n’ptın o işi?” demek. Ay bana hala gizli gizli bakıyor. Bu sefer bariz bir şekilde göz kırpyorum. Göz kırpmamın hiddetinden düşen bir kaç kirpiğe aldırmadan hala Ay’a bakıyorum. Umursamaz tavrı beni rahatsız ediyor. Tam bir vurdumduymaz.

Yüksek bir şekilde böğürüyorum! “Hacı n’ptın o işi?”

Ay çok umarsız gerçekten. Acaba diyorum beni mi kaale almıyor. Hattında başka biri mi var? Bahçedeki çimenlere dönüyorum; göz kırpyorum. Çimenlerde Ay gibi umarsız. Alayınızın derken aklıma başka bir şey geliyor. Ütü açık kaldı lan!

Bir koşu içeri giriyorum. Anarşistler ile emperyalistler beni görünce duruyor. E yarram durun da geçelim bakımının çok etkisi olduğuna inanıyorum. Tam yatak odasına varacakken ocağında açık kaldığını hatırlıyorum. Çok hızlı durduğum için vücudumdaki tüyler beni geçiyor. Bir metre ilerimde durup bana bakıyorlar. E olm o zaman siz ütüye bakın diye sesleniyorum. Aramızda bir metre olmasına rağmen neden bağırduğıma bir anlam veremiyorum. Onlar da birbirlerine bakıp yatak odasına doğru süzülüyorlar. Holden geri dönüp, mutfığa giriyorum. Ocak gerçekten açık kalmış. Mutfak içerisindeki bir sürü eşyanın kafası bin beş yüz olmuş. O kadar ki tahta kaşıklar ile fritöz sevişmeye çalışıyor. Hemen camı açıp, kendini damacana zanneden süpürgeyi alıyorum. Fütursuzca yeri süpürdükten sonra tüm mutfak aletlerinin enselerine ve bileklerine su vuruyorum. Biraz kendilerine gelip, kas katı kesiliyorlar. Ocağı kapatmak istiyorum ama ocak kaçmaya başlıyor.

“Çeyn. (Chain*)” diyor. “Ne?” diyorum. “Çeyn kip as tuggedaa (Chain keep us together*)” diyor. “Kafana girmiş olm o senin.” diyorum. Mutfak kapısının önüne çöküp, iki bira açıyoruz. Dertli çünkü belli. Gazını aldıktan sonra koyuyorum yerine, üstünü örtüyorum. Mışıl mışıl tıslıyor. Salona geçerken parmak uçlarımda gitmem gerekiyor, anarşistler filan hep uyumuş. Zaten bir anlayamadım bunları dertleri ne ak?

Televizyon beni görünce hemen ses veriyor.

- Hacı n’ptın o işi?
- Hallettim.
- Emin misin?
- Her türlü hacı. Ne var içeride?
- Vallahi bir bok yok sana müzik açayım mı?
- E aç hadi o zaman.
- Ya fuhuş?
- Yok be hacı müzik aç, Efesle takılıyoruz işte.
- Eyvallah!

*Fleetwood Mac – The Chain

EVLİLİK TARİHİ

Buz gibi yerde hareketsiz yatıyordu. Yanına uzandım. Yer gerçekten buz gibiydi. Kafasına doğru kafamı çevirdim. Gözlerinde olması gereken ışık yoktu, birisi çalmıştı. Elimi yanağına götürdüm.

Buz gibi yerde yüzlerimiz birbirine dönüktü. Benim gözlerimden yaş onun ağzından kan akıyordu. Elim soğuk yanaklarında gezerken, bir çok kere silmeme rağmen durmayan kanına bulanmıştı. Vücudu soğuk ama içi hala sıcak diye düşündüm. O ne kadar hareketsiz dursa da ben hıçkırıkları yüzünden duramıyordum.

Sonra kafamı tavana doğru çevirdim. Sanki onu görüyormuş gibi elimi salladım. Sanki gidiyormuş gibiydi. Orada olduğunu biliyordum ama göremiyordum. Görmek istedim hatta görmek için her şeyimi verirdim. Aslında tam verecekken üstüme atlayan adamlar oldu. Sonra bağırın kadınlar duydum. Bazı adamlar bana tekme atmaya başladı. Bedenimin ileri-geri hareket ettiğini anlıyordum ama hiç canım acımıyordu.

...

- Gözlüklü birini hatırlıyorum. İnsanları durdurup beni ayağa kaldırdı. Ayakta duramıyordum ama o tutmaya çalışıyordu. Bir çok kere onunla beraber sağa-sola uçtuk. Hala vuran adamlar vardı. Bayılmadan önce tek hatırladığım sopalı bir adamın bize doğru koşup suratıma sopa ile vurduğudur. Sonra gözümü açtığımda 2 ay geçmişti. 3. ayda buraya getirildim zaten.

- Peki neden yaptın?

- Ben bir şey yaptığıma inanmıyorum. Daha doğrusu sizin bana kabullendirmeye çalıştığınız düşünceleri istemiyorum. Beni döven memur beylere de bunu söyledim. Ben oraya gittiğimde zaten ölmüştü. Doktorun da söylediği gibi sanırım bir tür şoka girdim. Bu anlattıklarımı da evdeki kamera kayıtlarını izledikten sonra seanslar ile hatırladım.

- Evinde diğer maktullere ait saç parçaları bulundu. Buna ne diyeceksin?

- Ev arkadaşımın söylediğine göre arama izni olmadan polisler evimize zorla girmiş. Ki bunu biliyorsunuz zaten. Polisler yerleştirmiş olabilirler. Bizim evimizde herhangi bir kamera olmadığı için bunu kanıtlayamıyorum sadece.

- Son söylemek istediğin bir şey var mı?

- Hayır efendim. Adaletinize güveniyorum.

-Peki. Yaz kızım. Dava: ilgili belgelerin ve ilişkilendirilmiş diğer 38 cinayetin mevcut kanıtlarının toparlanması için 17 Mayıs 2014 tarihine ertelenmiştir. Bu süre içerisinde sanığın tutukluluk halinin devamına, sağlık sorunları yüzünden bu tutukluluk durumunun gözetim altındaki devlet hastanesinde olmasına karar verilmiştir. İlgili dosyaların sanığın avukatına iletileceği kayıtlara geçilsin.

ALPER AYGUN
KABA RAST

YILKI

Onu bir akşamüstü, yaylada gördüm. Mor ve turuncu bulutların arasında usulca batan güneşe doğru koşuyordu. Hani neredeyse hızlanıp uçurumdan güneşe atlayacak gibi süzülen kapkara bir bulut gibiydi. Yelesinde rüzgâr ve ateş, toynakları yerden kalkarken toprağa karışık çamur ve çimen saçıyordu ardı sıra, o koşarken yerden derin bir kütürtü geliyordu. Az önce dinen yağmurda ıslanan sırtından ve kabarık burun deliklerinden buhar tütüyordu. Kuyruğu bir bayrak gibi dalgalanıyordu, başını mağrurca geride tutuyor, arada bir sağa sola sallıyordu. Dümdüz koşmuyordu, âni hareketlerle sağa sola kıvrılıyor, şaha kalkıyor, koşarken havaya çifteler savuruyordu.

Hemen önündeki tepelikten aşağı doğru vurunca, bir anda gözden kayboldu. Karartıların arasında bir kişneme duydum, çok geçmeden kişneme tepeye, yukarı, bana doğru yaklaştı. Yaklaştıkça dörtlü adımının sesi arttı. Kara derisinde batan güneşin kızılığı parlıyordu. Yirmi metre kadar önümde, güneş tam arkasındayken durdu. Ön ayaklarını sanki yere basmak istemez gibi arada bir kırıp kendine doğru çekiyor, hemen sonra yere hafifçe vuruyordu. Kısa kısa homurdandı, kulakları bir ses arar gibi oynuyordu. Başını bana çevirdi, beni gördü. Kafasını yukarı aşağı sallayarak geriye doğru hamle etti, sanki “Gel yarışalım.” der gibiydi. Ok gibi fırladım peşinden, zikzaklar çizerek, zıplayarak, arada bir geri dönüp bana bakarak koştu, ben de peşinden. Epey sonra ben yorulunca, çevremde dönmeye başladı.

Hava iyice kararınca ateş yaktım. Uzaktan çekirgelerin ötüşleri geliyor; o ise çevremde hâlâ ufak adımlarla dolanıyordu. Sonunda durdu. Ateşin başında onu seyrettiğim yerden, yanına gitmek için kalktım; birden ürküverdi. Sanki benim oralarda olmamdan, beni yakınında hissetmekten dolayı duyduğu güven, ben ona çok fazla yaklaşırsam değişiverecek diye korkuyordu; kişnedi, geriledi. Perçeminin arasında geceye karışan gözlerinden sezdim. O kapkara gözler beni henüz belirli bir mesafede görmek istiyordu. Durdum. Elimdeki şekerleri ayaklarının ucuna atıverdim. O hâlâ şekerlere değil bana bakıyordu. Ateşin yanına geri döndüm, onun huzurlu açıklığında kaldım.

Sabaha kadar seyrettim, yukarı tepelerden gelen kurt ulumalarıyla şöyle hafifçe irkiliyor. Sonra beni ve ateşi; sesle arasına alıp tekrar uslanıyordu. Çok korkmuş, çok incinmiş. Belli ki ona daha önce çok yüklenmiş ve zayıflayınca da bırakmıştı. Onu seven sevmesini bilememiş ne yazık. Şimdi, açık arazide vahşileşmiş gibi de görünse hâlâ eski kırbaçların ve şimdi kırbaçtan daha çok acı veren eski okşamaların acısını çekiyor.

Güneş doğmaya yakın bir koşu kopartıp yanımdan kaçtı. Peşinden ne kadar koşsam da yetişemedim. Kaybettim. Onu bir daha bulamam korkusuyla ateşi yaktığım yerden de ayrılamadım ama. Bütün günü ateşin küllerinin çevresinde geçirdim. Acıkınca pek fazla uzaklaşmadan meyve topladım bana ve -gelir mi gelmez mi bilmeden- ona, onun meyvelerini bana yaklaştırmaya korkmadığı yerden biraz daha yakınıma bıraktım ve tekrar ateş için odun topladım. Uyudum, uyandığımda başımda durmuş beni kokluyor, perçemleri yüzümde dolaşıyordu, ama gözlerim açılınca korktu, geriledi. Meyvelere dokunmamıştı; havanın yine karardığını fark ettiğimde ne kadar uyumuş olduğumu da anladım. Gelişini göremediğim için hayıflansam da, uyanışların en hoşuyla uyandığım için hâlâ mahmurdum. Ateşi tekrar yaktım. Ben ateşi yakarken o meyvelerini yedi. Sonra beni hayretler içinde bırakarak hemen yanı başımda oturdu; üşüyordu. En doğal haliyle ateşin çitirtılarının yanındaydı; üzüldüm. Ateş yakıp ona ne kadar zamandır üşüdüğünü göstermiştim,

karşılıksız bir “Seni seviyorum.” sözü gibi arsız ateş çekiyordu onu ve bundan sonra eğer ateşi yakan olmazsa daha çok üşüyecekti eskisinden. Hani elimi uzatsam dokunacak kadar yakındı, ama uzatmaya korktum, bu âni biraz daha uzatabilmek için kıpırdamadan, sessizce nefes alarak öylece durdum. O ise tüm bunlardan ayrı ve uzak, yanımda durmuş, sakince bana bakıyordu.

O anda ilk kez onun gerçek acılarını gördüm, boynunun hemen yanından başlayıp göğsüne kadar uzanan, artık kapanmış bile olsa, sadece kendi kendine iyileşmiş olduğu anlaşılan derin büyük bir yarası vardı ve ayakları da belli ki kurtlar tarafından epeyi hırpalanmıştı. Birkaç yerde hâlâ kanamaya devam eden küçük yaraları vardı. Gömleğimi korkup kaçmaması için dua ederek çıkardım, kaçmadı. Biraz ekmek çiğneyip, yırttığım gömleğin içine koydum. Usulca yanına yaklaştım, homurdandı, bekledim, biliyordum, benim ne yapmak istediğimi anlıyordu. Anlamasa zaten çoktan kaçmış olurdu. Ayağa kalktığımda o da kalktı, yavaşça yanına yaklaştım, önce küçük birkaç adım attı geriye huysuzca, ama sonra durdu, boynu seğiriyordu. Önünde diz çöktüm, sadece gözlerinin içine bakarak bezi yaklaştırdım. O başını eğmiş beni seyrederken ben yarasını örtüverdim, hemencecik iki düğüm yaptım, ikinci düğümü atarken artık sakinleşmiş olduğu anlaşılan nefesini boynumun yanında hissettim, yelesi üstüne dökülüyordu, ayaklarını okşadım, burnuyla bana hafifçe vurdu. Boynuna sarıldım, atan damarı hemen yanağımda zonklamaya başlayınca korkmasın diye okşamaya çalıştım ama o geri çekildi. Koşarak karanlıkta turladı, kayboldu.

Ateşe dikili gözlerim ne kadar orada kaldı bilmiyorum, ayağa kalktım ve ay aydınlığında önümde parlayan gece manzarasının karanlığının içine doğru yürümeye başladım. Ateşi bırakıp, az ötede karanlıklar içinde durmuş, benim bulunduğum yere bakan iki kara elması görünce gülümsedim, kişnedi. Ona doğru koştum, kaçmadı. Karanlığın içinde bir karanlığa sarıldım, sıcak boynunu öptüm, yelesini ellerime dolayıp sarıldım, o ise sadece duruyordu, bir yaprağın hemen ucunda duran minicik bir yağmur damlası gibi ürkek, içinde düşme korkusu. Oysa düşse ki orası annesinin kalbidir ve yeniden sızıp kendi gibi binlercesiyle buluşup toprağın derinliğinde, yeniden bir pınar olup yeryüzüne fışkıracak, hayat vermek ve hayat bulmak için, denizlere karışacak ve buhar olup gökyüzüne, yağmur olup yeryüzüne dolanacak ölümsüz ruhu, yağmur damlası bilmese de bunu...

Sadece nefes aldığını duyuyordum, sanki sancılı bir sevişmenin hemen sonuna doğru -ya da bir bıçağın ilerleyen soğukluğunu derinin hemen altında hissedince- alınan kısa keskin nefesler gibi ama onun gözlerinde gördüğüm sadece güvene karışık korkuydu; nasıl ki acıtıyorsa eski okşamalar, şimdi ben de en az o kadar acıtıyordum onu. Bu sefer bıraktım ve geriledim, karanlığın içinde, gözlerinde ürkek küskün bakışla beni izledi. Ateşe gidip odun atmaktansa korları seyrettim bir süre. Bir çubukla karıştırdım karanlığa, yukarı kıvılcımlar fırladı. O hâlâ beni kendi karanlığında seyrederken, gözlerimi aya dikip kurtları dinledim. Uyudum.

Sabah uyandığımda yerinde yoktu. Gece sarıldığımız yerde gömleğimin kolunu buldum, içinde biraz kan, biraz ekmek. Gözümü kaldırıp yaylanın inişli çıkışlı yeşilinin içinde aradım, uçuşan kuşlardan, koyun sürülerinden, rüzgârla salınan ağaçlardan başka bir şey yoktu. Gözlerimi kapadım. Kulağımı toprağa dayayıp adımlarını dinledim. Uzaktaydı. Benden çok uzakta. Kanatlarımı garipsemiş olmalı, dedim kendi kendime. Parlayan güneşe açtım kanatlarımı, gerindim. Bir iki salladım, kanatlarımın sesini dinledim. Uçlarındaki rüzgârın fısıltısını... Uçunca yere konmak istemiyorum. O zaman bakışım

ALPER AYGUN
KABA RAST

PİAFKA
ZULADAKİ KALEM

YILKI DEVAM

da değişiyor; ne etim, ne yağmur ne de şarkılar alabilir içine beni. Azat edildiğim cennetle dalga geçmeyi bırakayım diye yeniden gönderildiğim dünya da ne gösterebilir ki bana... Burayla çok iyi dalga geçtiğim için gittim ya cennete.

O, bana ne kadar benzer ve benden ne kadar farklı... Bilse... Yüz bin durak sonra; ömürler ve ömürler sonra varacağı yeşilliği... Burada, boynundaki yaranın hatırası ve yaralı ayaklarıyla ve bilmediği haritasıyla yalnızlık yaylasını dolaşır mıydı? Bilse; böyle boşuna koşup yaralı ayaklarıyla ve daha yaralı nasıl olabilirim ki deyip cesaretlerin en yalınını giymedikçe, hep orada kalacağını ve günün birinde bir haydutun kırbaçladığı kötüce süslü bir binek, ya da aç kurtların yaşlı gözlerine baka baka etlerini parçalayıp yiyeceği bir kırık hikâye olmaktan başka...

Düşüncelerle karardıkça, kanatlarıma vuran akşam güneşinin de ağırca “sabaha kadar” dediğini duymamışım. Kafamı kaldırdığımda karşımdaydı. Kara perçemleri yüreğime batan, orada öylece durmuş bana bakıyordu. Kanatlarımı anlamıyordu. Önce kollarımı sonra kanatlarımı açtım sonuna kadar, korktu. Sonra hemen önünden şimşek gibi fırlayıp gökyüzüne onun hiçbir zaman ulaşamayacağı bir hızla yere doğru büyük daireler çizerek uçtum bir süre. Çevresini dolanıp yere kondum. Ben yere inince o şaha kalktı ve daha önce hiç duymadığım bir kişnemeyle –hani nerdeyse bana gülerek- daha önce fark etmediğim kanatlarını açtı, o kara küheylanın neredeyse şeffaf ve bir o kadar kırılğan, üzerinde yüz bin rengin oynadığı kanatları henüz onu uçuramayacak kadar zarif de olsa, vardılar. O ise sadece şaha kalkmış, kendi kanatlarından habersiz olsa da yaradılışından gelen bir içgüdüyle yukarı doğru hamle yapmıştı. Fişek gibi önümden fırlayıp küçük tepelerin ve yüksek ağaçların üzerinden yıldırım gibi geçti. Önüme geldiğinde boynundaki damarları deli gibi atıyordu, ayaklarındaki küçük yaralar belli belirsiz kanıyordu.

“AŞK” dedim, boynunu eğdi, yeleşi yerdeki kır çiçeklerine değdi. Koştum ve burnunu okşadım, “bekle” diye fısıldadı.

Kanatlarımı gizleyip, her gün onunla, o yeşil çayırılıkta buluşuyorum, serbest düşünme zamanlarımı, bulmaktan çok yaratmaya çalışarak, onunla orada geçiriyorum.

PATILDA

Merdivenler diyorum... Merdivenler için bir şeyler yazılmalı. Yerden, sana dakikanın yarısı kadar bile gelmemiş bir anda, geriye baktığında hiç de anlamadığın kadar kısa bu zamanda, onlarca kitap boyu yükseldiğin, dönerken bir kaplumbağa sakinliğinde de atsan adımlarını, yükseldiğinin tersine bisikletle iner gibi çabucak bütün basamakları bitiriverdiğin, her gün belli bir mesai verip üzerindeki izleri hiç bıkmadan, usanmadan, hatta bazen büyük bir kararlılıkla, inatla derinleştirdiğin merdivenlere... Ellerinde birkaç poşet, akşamın zevkine, deyip almışsın birkaç saatte demlenmelik içkini, çekirdeğini, üzümünü, incirini, sırtında çantan, aklın kim bilir hangi şarkının başını hatırlama telaşında... Dalgınsın da, çabucak bitermişsin evinin kapısının önünde gibi yürüyorsun, sanki çıkmıyormuşsun da sayıyormuşsun gibi merdivenleri, gün, üzerideki baskısını ufaltırcasına ışığını iyiden iyiye kıstıysa bir de, solunda, her adımında, açısı değişen sokak lambasından gelen ışığın rengine yakın bir hal, birazdan gözün takılacak merdivenlerin yarısına, yarıya yakınına geride bıraktığına. Şarkıyı buldun mu, neydi neydi... Göksel' e gitti değil mi şimdi de aklın. Araman lazım, şu merdivenler bir bitsin de... Poşetler elinde ya, ağırlıklarını yavaş yavaş belli ediyorlar gibi. Ne güzel şu kenara dikilen çiçekler... Renkleri neydi onların, yavruağzı değil mi... Kavun içi gibi. Nar çiçeği gibi değil ama. Şu sigarayı yak artık... “Sevmekten kim uuuusaaanır” başka şarkı mı yok, sabah da dinlemedim, nereden takıldı şimdi bu, neyse ki hava biraz serin de, pencereyi açar öyle uyurum bu gece. Patilda' nın da uyuması rahat. Şu kitabın da kaldı bir gecelik ömrü. Bitireyim bugün. Kitabın birinde bir cümle vardı... “Dünya ölümlü, gün akşamlı...” Ettik mi akşamı, çiçekler de kokusunu hafıza dehlizine bırakırken. Merdivenler diyorum... İnmek istemiyorum şimdi. Göksel merak eder. Patilda' yı... Belki beni sonra... Ee... Çakmağı nereye koydum?

Patilda' yı diyordum... Doğduğum günün, pusuda bekleyen aynı döngüsel noktayla kaçınılmaz buluşmasının otuzuncu seferinde kapımın önünde belirivermişti bu yavru. Yarı beyazlı, yarı siyahlı, çekirdek gibi. “Bizim buraların çiğdemi. İçi de, dışı da seninle ayrı tatlısın... Patilerinden gelsin ismi de. Hatırla beni...” Öyle yazmıştı Göksel, üzerinden rüzgârlarla geçtiğimiz sonbahar gönderdiği mektupta. Biz de öyle sevdik birbirimizi. Çakmağın alev alışı ile akşam bir an kendini durdurdu. İçine çektiğin dumanla birlikte havada asılı kalsan ya... Böyle olsa merdivenlerin bittiği noktada dinlendirmek kendini... İlk basamaklardan yeniden başlasan adım adım kitapları dizmeye, şarkının başını yanlış söylesen, çakmağı bulamasan, bisikletler geçse aklının kaldırımından, etrafına bakıp gördüğün çiçeklerin isimlerinden eğlenceler yaratsan, Patilda' nın uykusu olsa aklını tek kurcalayan, senin rüyalarla gerçeklerinin arasında dans eden uykusuzluğunun adı bile geçmese artık sokağınızdan... Çünkü “Gelemem.” demişti Göksel. Ben gelemem. Ama beni beklerken sevmeyi bırakma. Sonra bir de araya ufacık, şu cümleyi sıkıştırmıştı, Cemal Süreya' dan. “Benim sevmekten başka işim yok ki.” Ah... Şu sevmek işi... Durmayıp göğre baksanıza. Ay ne kolay doğurup kendini, ne kolay büyütüyor oysa. Ne çabuk başlatıyor bizlere sunduğu hallerini. Ayın halleri... Işığının selleri... Ağaçların üzerinden akan... “İlk ayda kavanozlara alınır, açılmaları içinse üstünden iki dolunay geçmesi beklenir.” Eğer beklemeyi düşünürsem deliririm. Topu topu bir ağaçlık deli zeytinim. Dallarına, budaklarıma kilitlenirim. Eğer düşünürsem, deliririm. Oysa bak, şimdi, bu akşamla ne güzel bir renk aldı buralar. Kıyıya yürürdüm, eğer merdivenleri çıkmamış olsaydım. Çok çıktım oysaki. Çakmağı en sonunda sol iç cebimden bulup, yanmış, yakılmış sigaramdan dilediğimce nefes çekip, uzun uzun Göksel' i anımsayacak kadar çok merdiven çıktım. Elimi ne güzel tutmuştu o akşam. Ürkek... Desem anlamı olur belki... Hani desem ki, bırakma, sanki hâlâ eli elimden çekilmezmiş gibi. Desem ki, tutma. Sanki eli yavruağzı dolusu çiçeklerin üzerindeyken elimin gölgesinden geçmiş, aslında hiç elimin içine girmemiş gibi. Kavun içi gibi. Nar çiçeği içi gibi değil ama.

3 HERKESİN BİR KRALI VARDIR SPIN-OFF

Lacivert takım elbisesi ve fôtr şapkası ile tam bir eski zaman beyefendisi gibi görünüyordu. Yavaş yavaş ona doğru gülümseyerek yürüyordu. Öyle bir gülümsemesi vardı ki; insanın içini ürpertiordu. Galibiyetlerinin eseriymiş sanki gülümsemesi. Etrafından geçtiği insanlar sanki onu görmüyordu ve akabinde ya kavga etmeye başlıyorlardı ya da birbirlerinin kalplerini kırıyorlardı.

- Merhaba Sena, seninle sonunda tanışma fırsatımız oldu. Aslında ben seni çok uzun zamandır tanıyorum ve farkında olmasan da sen de beni tanıyorsun.

- Kimsiniz siz?

- Ben insanların egolarını, bencilliklerini, hasetlerini, gösteriş meraklarını yönetenim.

- Nasıl yani?

- Onlar beni görmezler ama kulaklarına fısıldadıklarına itaat ederler.

- Bunun için de insanları bireyselleştiriyorsunuz.

- Evet, buna bayılıyorum. İşimi çok kolaylaştırıyor. Bu arada korku ile heyecanı bir anda yaşamayan beni şaşırtmadı.

- Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyorum.

- Mutlu ol Sena, artık her şeye sahip olacaksın.

- Her şeye sahip olan kimse yoktur.

- O güzel kafanı bu gibi şeylerle yorma, benimle ol ve mutlu ol. Fazla düşünenlerin sonu ancak tımarhane olur. Öp elimi şimdi.

Sena, ufak bir tereddütün ardından elini öptü adamın. Adam, yanağını okşayarak gülümsedi.

- Yine görüşeceğiz Ajan Sena.

- Peki efendim.

Adam yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Ardından yeryüzü sarsıldı, her yerden alevler çıkmaya başladı. Sena ürpermeye başlarken ellerinin de alevler içinde olduğunu gördü. Hemen ellerindeki alevleri söndürmeye çalıştı. Bir türlü sönmüyordu. Elleri yanıyordu ama alevler bir türlü sönmüyordu.

Sena kan ter içinde uyandı. Kâbus gördüğünü fark etti. Hemen gitti, ellerini yüzünü yıkadı. Aynada kendine baktı. Bakışları yabancı geldi bir an. Sonra aşağı kata indi. Yeni evine taşınalı 3 hafta olmuştu. Her gün boğaz manzaralı kahvaltı etmek onun için muazzam bir değişimdi. 1 haftalık oryantasyondan sonar, 2 haftadır muayenehanesinde hastaları da kabul etmeye başlamıştı. Yönlendirdikleri hastaları istedikleri kıvama getiriyor ve istediklerini yaptırıyordu. Bazen hipnoz teknikleri ile gizli sırlarını öğreniyordu. Kahvaltıdan sonra duşunu aldı ve kırmızı çiçekli elbisesini giydi. Altına da kırmızı ayakkabılarını. Şöförü kapıda onu bekliyordu. Arabaya bindi ve muayenehanesine doğru gitmeye başladı. Muayenehaneye geldiğinde zili çalmadan Ajan Nil kapıyı açtı.

- Hoş geldiniz efendim.

- Hoş bulduk. Bugünkü programımız nedir?

- Tarık Bey ile seansınız var yarım saat sonra ama kendileri erken gelmişler, içeride bekliyorlar. Saat 1' de Murteza Bey sizi Mihrabat korusunda yemeğe bekliyor ayrıca.

- Neden Mihrabat konusu?

- Bilmiyorum efendim ama mutlaka bir manası vardır. Murteza Bey mekan seçimini rastgele yapmaz.

- Tamam. Ben odama geçiyorum. 5 dakika sonra Tarık Bey' i gönderin.

- Tamam Sena Hanım.

Sena odasına geçti. Not almak için tabletini açtı. Bir süre sonra kapı açıldı ve iri yarı bir adam içeri girdi.

- Sena Hanım merhaba, ben Tarık.

- Hoş geldiniz Tarık Bey, buyrun oturun. Nasılsınız?

- Hangimiz?

- Kaç kişisiniz?

- 2 kişiyiz efendim.

- Kim onlar?

- Ben ve bir de kral var.

- Kral şu an bu odada mı?

- Evet.

- Nerede peki?

- Şu an üzerinde oturuyorum?

- Nasıl yani? Kalkın ezilmesin adamcağız?

- Ezilmez o, alışıktır.

- Nasıl yani?

- Aynı vücudu paylaşıyoruz, üzerinde oturmama alışık.

Sena şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı. Gülse mi, ağlasa mı bilemedi. Adam şizofrenlikte çıgır açmıştı. Kendi dışında birini görmektense poposuna şahsiyet kazandırmıştı. Düşünürken bile ne kadar kibar olduğunu fark etti sonra. Popo demişti, başka bir tabir kullanmamıştı. Güzel kadınlar öyle tabirler kullanmazdı çünkü. Yalnız osurduğunda çıkan koku işi bozuyordu. Ona nasıl bir çare bulacağını bilmiyordu.

- Sena Hanım iyi misiniz? Burada mısınız?

- Kusura bakmayın Tarık Bey, Kral Bey siz de kusura bakmayın.

- Kral pek konuşmaz, sadece sabahları konuşur. O da ağır olur biraz.

- Doğrudur. Ne zamandır sizinle beraber?

- Efendim tabii ki doğduğumdan beri. Sonradan naklettirecek halim yok.

- Ne zamandır ismi var peki?

- Çok uzun zamandır. Düzeyli bir ilişkimiz var lakin beni çok üzmez.

- Bu konuda hiç birinden destek aldınız mı?

- Almadım ama zaten konumuz da bu değil.

- Konumuz nedir?

- Okuldan yeni mezun oldum, ne iş yapacağım konusunda kafam çok karışık. Bu beni depresif yapıyor.

- Hiç hayal ettiğiniz bir iş var mı?

- Statü koçu olmak istiyorum aslında.

- Statükocu olup ne yapacaksınız? Ülke seneler boyu bir çok şey kaybetti bu yüzden.

- Yanlış anladınız beni. Statükocu değil, statü koçu olmak istiyorum.

- Statü koçu mu?

- Evet.

- Statü koçu diye bir meslek duymadım.

- Kral buldu bu mesleği aslında. İnsanların statülerini yükseltmek için koçluk yapmak istiyorum.

3 DEVAM

- Enteresan bir bakış açısı, gerçekten yaratıcı bir meslek anlayışı var Kral' ın.
- Teşekkür etmek isterdim ama sizi zor durumda bırakmak istemeyiz. Malum Kral' ın teşekkürü biraz sesli ve kokulu olabiliyor.
- Teşekküre gerek yok bence de. Ayrıca bu yaratıcılığı farklı alanlarda değerlendirebilirsiniz.
- Nasıl yani?
- Gazeteci olmayı düşündünüz mü hiç? Size doldurttuğumuz formdan anladığım kadarıyla kültürlü ve araştırmacı bir insansınız.
- Öyle denebilir.
- Bu özellikler gazetecilik sektöründe aranan ve özlenen özellikler. Sizin başarılı olacağınızı düşünüyorum.
- Çok ilginç Sena Hanım. Bu ara böyle bir teklif de var ama ben kararsızdım.
- En kötü karar kararsızlıktan iyidir. Bence deneyin mutlaka. Başaracağınıza eminim. Terapinin gereği olarak size birkaç video izletmek istiyorum. Bundan sonra daha dingin olacaksınız ve daha net karar vereceksiniz.
- Tamam.
- Tarık videoları izlerken, Sena derin derin düşünüyordu. İnsanların hayatlarını ona söylendiği şekilde yönlendiriyordu. Bazen vicdanı rahatsız oluyordu ama sonrasında öyle güzel şeyler oluyordu ki unutuyordu. Yarım saat sonra Tarık Bey' i uğurladı. Ajan Nil yanına geldi.
- Sena Hanım şöför kapıda size bekliyor. Geç kalmamak için 10 dakika içinde çıksanız iyi olur. Murteza Bey bekletilmekten hiç hoşlanmaz.
- Tamam, 5 dakika içinde geliyorum.
- Sena arabaya bindi ve Mihrabat korusuna doğru yola çıktı. Murteza durup dururken niye çağırmıştı ve neden Merkez' de değil de Mihrabat korusunda buluşuyorlardı? Yarım saat sonra vardılar. Sena içeri girdiğinde Murteza' nın en uçtaki masada oturduğunu gördü. Yanına gitti. Murteza kibarca ayağa kalktı ve elini sıktı.
- Hoş geldiniz Sena Hanım.
- Hoş bulduk.
- Yorgun görünüyorsunuz.
- Gece kâbus gördüm, iyi dinlenemedim.
- Lacivert takım elbiseli ve fötr şapkalı adam mı?
- Yuh demek istiyorum ama artık, nereden biliyorsunuz, diye sormayacağım.
- Merak etmeyin o adam her yeni ajanın rüyasına ilk bir ay içerisinde mutlaka girer.
- Nasıl yani?
- Zamanla öğrenirsiniz.
- Tekrar görür müyüm peki?
- Muhtemelen.
- Sena bu gizemlerden ürktüğü kadar heyecan duyuyordu. Kendini her geçen gün daha özel ve güçlü hissediyordu.
- Bugün Tarık Ballı' yı hasta olarak kabul etmişsiniz.
- Evet, istediğiniz telkinleri yaptım. Muhtemelen 1 hafta içerisinde basın dünyasına katılır.
- O dosyalar içinde Acun Bey' in dosyası var. En sona saklamışsınız ama bizim için önemli. Planımızın en önemli parçalarından.
- Dosyayı inceledim. Hayatında travmaları var. Özen gösterilmesi gereken bir dosya. Üzerinde

- çalışmak için vakit kazanmak istedim.
- Tamamdır. Fakat çok uzatmayalım yine de.
- Emredersiniz.
- Oryantasyon sürecinden memnun kaldınız mı?
- Faydalı oldu. Mahmut' s Paradise pavyonundan başlamak çok ilginç oldu.
- Oradan başlamamızın aslında tek bir amacı yok, 2 amacı var. Biri ne kadar marjinal olabileceğimizi göstermek, ikincisi bize ihanet eden bayan ajanların sonlarının nerede biteceğini göstermek.
- Sena donup kaldı. Çok ince ve ciddi bir tehditle karşı karşıya kalmıştı. Tehditlerinde bile çok marjinal olabiliyorlardı. Murteza konuşmaya devam etti.
- Fakat sizden böyle bir ihanet beklemiyoruz. Sizden çok memnunuz. Kısa zamanda kademenizin yükseleceğini de inanıyorum.
- Teşekkür ederim. Bir şey daha sormak istiyorum. Neden burada buluştuk?
- Benim sevdiğim bir yer burası. Ayrıca sol arka köşede oturan adam sizi yakında ilgilendirecek.
- Sena kafasını çevirdiğinde sevgilisiyle oturan yirmili yaşların ortasında, saçlarında çok hafif beyazlar olan bir adam gördü.
- Kim ki bu adam?
- Bizim için tehdit olduğundan kuşkulandığımız bir adam. Nedense bizim tehdit gördüğümüz diğer kişilerin de ilgisini çekiyor. Fakat kendisinin hiçbir şeyden haberi yok.
- Benden ne yapmamı istiyorsunuz?
- Hayatına girmeni, onu baştan çıkarmanı ve elde etmeni istiyoruz.
- Adamın sevgilisi var.
- Senin için bu konu problem olmaz ki? 4 tane sevgilisi olan birinden bahsediyoruz.
- 3' e indirdim.
- Tamam işte, okeye dördüncü lazım madem. Bu adamla ilgilen. Dosyasını yarın sabah Ajan Nil sana iletacaktır.
- Peki efendim.
- Bu arada bu güneş gözlüğü senin. Bir sırrımıza daha vakıf olabilirsin artık. Bizim nasıl düşünceleri bildiğimizi merak ediyordun.
- Bu gözlükler sayesinde mi?
- Evet, takınca anlarsın. Yalnız 12 saat şarj et kullanmaya başlamadan önce.
- Peki efendim.
- Sana güveniyorum Sena. Bizim için çok önemlisin.
- Teşekkürler. Güveninizi boşa çıkartmamak için elimden geleni yapacağım.

Murteza hesabı ödedi ve masadan kalktı. Sena ise bir süre daha oturup düşünmek istedi. Gerçekten artık dönülmeyecek bir noktadaydı ve gerçekten artık kendini daha güçlü hissediyordu. Bu güç onun başını döndürüyordu ve kaybetmemek için her şeyi yapabilirdi. Artık ruhunun satış işlemi bitmişti.

UBK
KARALAMACA

MERHABA

Öyle şeyler yazasım var ki! Ülke gençlerine eğitim veren sevgili öğretmenlerimizin yaşadığı zorluklar, o zorlukları karşılayamayıp öğrencisini döven öğretmenlere "Yazık sana!" demeler, "yazık" diyenlere karşı "Döver öğretmen, biz az mı dayak yedik." diyen kişiler, öğretmenlerimize (insana) saygıyı öğretmeyen ailelere kadar...

Buradaki üç nokta, aslında dahası yok değil. Ne yazık ki, ülke geneli maddi manevi hiçbir şekilde kendini tam anlamıyla ifade edemeyen toplumun bir serzenişi. Bir öğretmen, öğrenci dövüyor ve bu sosyal medyada görüntülü olarak yer alıyor. Bir grup diyor ki "Orta okulda okuldan atma yok, sınıfta bırakma yok". Diğer grup diyor ki "Senin evladına bir fiske vurulsa aynı şeyi söyler misin?". Bir başka grup ise "Evladıma çok ödev verdin diye sesini yükselten bir veli kitlesi var". Bitti mi? Bitmedi. Bir başka grup da diyor ki "Meslek liselerine gelen öğrencilerin halini hiç gördünüz mü?". Herkes kendince haklı. Geçmişten günümüze kaybettiğimiz, kimisi doğru kimisi yanlış değerlerimizi yok ettiğimizi gözlemlemek mümkün. Herkes evladı mühendis, doktor, beyaz yaka olsun istiyor. Çıtalar hep yüksek. Orta direk dediğimiz toplumun sosyal yapısını dengeleyen kesim yok olmak üzere. Hep zengin daha zengin, fakir daha fakir dediğimiz geyik vardı ya, gerçek mi oluyor yoksa! Orta Direk Şaban filmini çektirip gişe yapan dönemin insanların evlatları orta direk kısmını göremeden, ya fakir ya zengin olma yolunda çabalıyor. Kendince isyanı hak görüp haklı olduğunu mu savunuyor yoksa haksız da saçmalıyor mu? Toplum değerleri inanılmaz çelişiyor. Bana sorarsanız maddiyat hepsini tetikliyor.

Maddi durumu iyi olmayan çoğu ailede şiddet var, çocuk şiddet ile babasının eve hükmettiğini görüp rol model olarak dışarda şiddet yanlısı yaşıyor. Sindirdiği mecrada kendini kral ilan ediyor. Okula gidiyor öğretmeni (hepsi değil) şiddet uygulayarak ona üstünlük kuruyor. Çocuk hayata baktığında gördüğü aynen şu; "Babam annemi dövüyor evde, sözünü geçiriyor, öğretmen beni dövüyor, bana okulda sözünü geçiriyor, ben okulda arkadaşımı dövüyorum sözümü geçiriyorum." ki kendisine de şiddet uygulayarak ya da aba altından sopa gösterilerek bir baskası sözünü dinliyor. Anlayacağınız insani değerlerini kaybetmeye yüz tutmuş bir toplumun içindeyiz. Trafikte birbirine yol vermedi diye insan öldüren toplumun bireyleri ne kadar sağlam bir gelecek sağlar ki bizlere. Saygıyı ve sevgiyi aşılayamadığımız bir gelecek nesille karşı karşıya isek nedenini sorgulayıp önlem almalıyız.

Hiçbir hükümet ya da siyasi görüş bunun önüne geçmemeli. Kendi bacağına sıkkan toplumun gereksiz bireylerine selam olsun.

CENNETE BİLET
KARANTİNADAKİ NOTLAR

AYNA

Aynanın içindeki dünyaya hoş geldiniz. Günahkâr tenleriniz ve fesatlığınız aynanın dışında. Burada sadece hayalleriniz yaşar. Kırık kemiklerin uçları tutkallı ve bir kafes oluşturuyor, tutsak edilmiş tüm hayallere. Son turunu atan nice (kendini) kaybeden aynı duvarlara çarpıp duruyor.

Yeşil bir canavarın masumluğuna tanık oluyorsunuz. Çünkü aynanın içine hiçbir kötülük sızamaz. Çünkü aynanın içinde hiçbir şeytanlık barınamaz. İnsanların teninde kalır kötürüm düşler, fenalığın lekesi. Kızıl bir gün batımı yaşıyor doğan mayhoş bir gece. Ve çılgınlığın ürperticiliği yok, sadece algının kapıları açılıyor bir fincan kahvenden yükselen dumanda.

Yanıp sönüyor. Bir ışık ki yeterince yakında. Kamaştırmacı etkisi zahiriliğin, gerçeğin ta kendisi. Ve önceliğiniz (derince) bir nefes almak üzerine değilse, defolup gidin kendi kozalarınıza.

Sayısız yol aynanın içinde sizi bekliyor. Gümüş bir pınar gibi değeri hesaplanamaz akışı, zamanın, burada size sadece bir yanılgı olur. Ferah bir nefesi ciğerlerinize doldurduğunuz bu odak noktası, annenizin rahmidir ve siz doğuyorsunuzdur.

Hatırlayın! En son ne zaman ayaklarınız isteğiniz üzerine, zorunluluklardan ve alışkanlıklardan ve de mecburiyetler esaretinden uzak, sizi size kavuşturan bir adım attı?

Ve ayna benim. Bunu tüm samimiyetimle söylüyorum. Size yalan söylemek zorunda değilim, bunu biliyorsunuz. Bana inanmak zorundasınız ve inanıyorsunuz, biliyorum. Ama inanmasanız da açıkçası pek umurumda olmazdı.

Ve ayna benim. Gördüğünüz keskin parlaklık ve öteki dünya tamamıyla kendinizden budadığınız hayallerinizden başka bir şey değil. Ve sizler, şimdi dik tutmaya çalıştığınız kas, et ve kemik yığınlarından oluşan bedenleriniz çürümeye yüz tutmuşken hâlâ kendinizi kibirli gözlerle bu aynada süzüyorsunuz. İşte bu komik. Bu gerçekten çok komik.

Sizleri seviyorum.
Çünkü beni eğlendiriyorsunuz.

SONER LUCAS
LUCAS KAFASI

ASİL ÇİNGENE
HÜZZAM TAKSİMİ

ZAMANDA YOLCULUK

Her şey 8 yıl önce başladı. Uzun bir bunalım evresinin ardından tamamıyla istem dışı edindim bu gücü. Uzunca bir süre ne yapacağımı bilmekte kararsız kaldım. O kadar kararsızdım ki elimdeki gücün ne olduğunu hiç kimseye söyleyemedim. Önceleri geçecek diye düşünürken bir süre sonra benim bir parçam olduğunu anladım. Benim zamanda yolculuk yapabilme gibi bir yeteneğim var. İnanılası değil biliyorum ama böyle bir durum söz konusu. Aslında bunun adı zamanda yolculuk mudur bilemiyorum. Yani önceki bir tarihe değil de güncel zamandaki başka bir yere yolculuk yapabiliyorum. Zamanda atlama gibi bir şey.

Kolay olmadı tabi yıllar sürdü.

Bazı kimyasallara ihtiyacım oluyor. Günün belli dönemlerinde alıyorum bu hapları. Düzenli uyku ve egzersiz takip ediyor bu süreci. Saat 9 dedin mi yatacaksın ki yolculuk sırasında oluşan vücutsal tahribatları iyileştirebilesin. Hani canın bir yere mi gitmek istedi hemen olmuyor. O hapları gün içinde düzenli kullanman gerekiyor Dikkat edeceksin ki her şey yolunda gitsin. Bu söylediklerimi harfiyen yerine getirdiğim zaman günde üç defa yolculuk yapabiliyor tam randımanlı olarak güçlerimi kullanabiliyorum. Yani mesafe gözetmeksizin Arjantin'den Fransa'ya Singapur'dan Kutup noktalarına kadar saniyeden de kısa sürede gidebiliyorum. Düzenli kullanım sonucunda da İngiltere'ye mi gitmek istiyorsun, çat hemen gidersin. He söyledim mi onu? Olsun git gör Greenwich Gözlemevi'ni. Sık sık giderim ben oraya. E zaten eski bir Coğrafyacı olarak gayet normal bir tutkudur benim için. Bilir misin Uluslararası Gün Değişim Yeri denir Greenwich gözlemevine. Öncelikle; bazı güçlerim var diye tayıt giymiyorum. Ama sabahlık tarzı bir şeyim var ki o olmadan hiçbir değişiklik olmuyor. İki de cebi var neler saklıyorum oraya bilemezsin.

Bu gücü nasıl mı edindim?

8 yıl önce sıradan bir salı akşamı ,her zamanki gibi okuldan çıkmış eve doğru gidiyordum. Eşimde öğretmen, salı günleri dersi öğlen bitiyor ve benden daha erken evde oluyordu. Eve vardığımda kapının zilini çalıyor ve hiçbir tepki almıyordum. Anahtarımı içeri girdiğimde evde derin bir sessizlik hakimdi. Salona yaklaştığımda bana yazmış olduğu bir mektup ile karşılaştım. Uzun değildi . bir paragraflık üç cümlelik bir yazıydı. Daha dün akşam sofrada zeytinyağlı yemekler yediğimiz, sonrasında gülle gibi demli çaylarımızı içtiğimiz karımın beni terk ettiğini ve giderken de tüm birikimimizi götürdüğünü öğrendim. Her şeyi çekinmeden yazmış içini dökmüştü resmen. 7 senedir başka bir adamla ilişkisi olduğunu da yazmış. Bir anda karımın biriktirdiğimiz paralarla gitmesi ve yıllarca aldatılma gerçeğiyle karşılaşmıştım. Sonrası çokta karışık değil aslında. Değişti hayatımdaki tüm her şey. O an ki durum yaralamış ve sarsmıştı beni. Daha sonra uzunca bir tedavi süreci başladı. Ama şimdi hayatıma isteğim gibi yön veriyor, edindiğim güçleri mutluluğum için kullanıyorum. Keyfim gayet yerinde. Burada bir sürü arkadaşım var. Hepsı birbirinden iyi birbirinden zeki insanlar.

Öğretmenliği de çok özledim, çocuklarımı çok özledim Coğrafyayı çok özledim ama buradan çıkmayı da düşünmüyorum. Doktorlar çok iyi, hemşireler çok iyi, anlayışlı. Hiç bir sıkıntım yok. Dedim ya keyfim gayet yerinde diye. Hastane deyip geçme. Önümüzdeki hafta yine gel. Doktorla konuşur, hava güzel olursa bahçeye çıkar orada alırsın notlarını. Şimdi gitmem gerekiyor. İlaç zamanım geldi. He bu arada TSUNAMİ fena vurmuş Japonya'yı. Orayı da haber yap. Yardım toplasınlar yazıktır.

Görüşmek üzere HOŞÇAKAL.

Mart 2011 - Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi
Cemal Amca 1951 - 2016

RAZINO

- Aga Razino'yu çalsana.
- Razino ne la?

- La hani Rocky sınav çekerken çalıyor ya fonda müzik.

- Eye of The Tiger lan o, Allah müstehâkını versin Apo. Hem ne alaka rakı içiyoruz, Bülent Abla dinliyoruz, Razino nereden çıktı amk.

- Deme öyle, kampa girdim ben Mustafa Abi' nin videoyu görünce. Sabahları koşuyorum yumurta filan içiyorum. Tadı şey gibi affedersin ama olsun.

- La Apo. Olm adam hap kullanmış performans ondan. Sen niye her sabah dana gibi koşuyorsun, kafayı mı yedin sen? Hem Cemile görmedi ki adamın performansı, ilk seni görececek demek öyle oluyormuş diyecek kapanacak mevzu muhahahahaha.

- Aga ne gülüyorsun korkuyoruz amk ya.

- İyi lan tamam, sen de hiç şakaya gelemiyorsun amk.

- Aga yalnız telefonda fena yaptın Mustafa Abi' yi. Harbiden soracağım soracağım, unutuyorum nereden buluyorsun la sen böyle süslü süslü lafları?

- Okuyoruz herhalde Allah'ın çingenesi, mal mıyız biz senin gibi. Bi' de bizim lisede komünist çocuklar vardı, onların muhabbetini dinlerdim. Tipini sktiklerim akşama kadar geyik yapıyorlardı ama güzeldi arada muhabbetleri. Yok proleteraymış, yok Marksımış Engelsmiş.

- Neye engelmış?

- Engels la Engels. O da öbürü gibi koca sakallı bi' herif.

- Eee? Ne iş yaparmış onlar?

-İşte böyle, işçi sınıfı ezilenler filan bi' şeyler. Tuncay ibnesi vardı, bunların içinde o hepten uçuktu hacı. Lan, derdi, bu Allah varsa niye hep bizden gibi görünüp zenginlere çalışıyor anlamıyorum, derdi.

Öyle deme çarpılacaksın lan, derdim. Bana bi' tane çarpılan göster gözünü seveyim, derdi. Fakire fukaraya şükür, cennet, huri, şaraplı ırmak. Ne zaman? Ölünce. Sabret fakir sabret. Şaraplı ırmak var sana, toprağa girince. Lan zaten topumuz tüketme makinasıyız. Tüketme ömrü bitince bir an evvel şaraplı ırmağa kavuşturmak için uğraşırlar.

- Nasıl yani la anlamadım?

- La çocuk haklıydı aslında. Şimdi çocuksun doğuyorsun mesela. Doğduğun andan itibaren masraf. Bezin, maman, kıyafetin, okulun, üniversiten, evliliğin, ev taksidin, mobilyan, tatilin, araban... Masraf üstüne masraf. Sonra yaşılanıyorsun işte, emekli olup bi' köşeye çekiliyorsun. Eee? Sonra? Her gün hasta oluyorsun. Zaten devlet emekli maaşı vererek dünyanın masrafına giriyor bi' de üstüne şekerinle, tansiyonunla, kalp krizle uğraşıyor. Devlet almayı sever, vermeyi sevmez. Gereksiz yaşam formlarından da bir an evvel kurtulmak ister.

- Bizimki mi?

- Yok. Dünyanın genelinde. İşte, gıda sektörü, ilaç sektörü filan hep bu yaş ortalamalarını belli bir yerde tutmak zorundaymış. Bunlara tüketecek insan lazım olmuş.

- Ee haklıymış olm çocuk.

- Haklı olup da n'olacak. Sesini mi çıkarabilecek. İsyân mı başlatacak. Bi' bok olmayacak. Biz fareyiz olm. Araba çalar dalgamıza bakarız. Fazla bilgiyle işimiz olmaz bizim. Senin tek bi' farkın var, az daha embesil bi' faresin.

- Niye lan n'aptık şimdi?

- Lan daltarak satışını ruhsatını aldığın arabayı niye sanayiye götürüp parçalattın?

- Yav alışkanl...

-La sittirtme alışkanlığını. Bi' bok olmaz olm bizden var ya.

BENZEMEYİZ KİMSE SANA

Sen Avatar'ı izledin mi? Orada bi' ağaç vardır. Herkes ona bağlanır, ondan enerji alır. İşte o ağaç sana... Yok, yok işte o ağaç ben değilim, diyecektim. Sen hiç Southpark izledin mi? Orada bir Kenny vardır. Her bölüm bir şekilde bahtsız bedeviliği tutar ve ölür... İşte o Kenny de ben değilim... Ben hiç kimseye benzemem çünkü... İşte bu da en kötüsü belki de bir insan için...

Sen her aynaya baktığında gerçeklerle yüzleşiyor musun? Yabancılaşıyor süretin gün geçtikçe... Kaybettiklerinin kazandıklarından fazla olduğunun farkında mısın? Her şey masumiyetini kaybettiğin bir gece de başladı. Mahremiyet penceresini açtığında masumiyet bir kuş misali uçmak istedi ve sen sonuna kadar açtın pencereyi. Perdeleri de âdeta yerinden söktün ve izin verdin masumiyetin kaçmasına... Bulutlar üzerinde kısa süreli bir gezinti ile yalancı mutlulukların bağımlısı olma yolunda ilk adımlarını attın. Bilmediğin en önemli şey ise; kaybettiğin bazı şeylerin geri kazanılamayacağıydı...

Bir zaman geçer ve yaşın ilerlemeye başlar. Sonra kaybettiklerini aramaya ve özlemeye başlarsın. Fakat yerlerine koydukların o bölgeleri o kadar bozmuştur ki, artık yerlerine gelebilseler dahi eskisi gibi yerleştiremezsin. Çok şey görmüş ve öğrenmişindir. Artık eskisi gibi olamazsın asla... Artık nefsin ayrı bir telde çalışırdur... Yorgun ruhun ise bir girdapta boğulmamak için çırpınıyordur. Kafan allak bullak olmuş ve ne yapacağını bilemez halde savrulmaya başlamışsındır. Rüzgârın yönünü ben tayin ediyorum sanırsın bazen. Fakat her zaman bilmediğin yerlere savrulur durursun... Kabul etmeye başlaman gerekir. Hayatın reset düğmesi yok. Ancak anı sıfırlayabilir ve yeni bir kimliğe bürünmeye çalışabilirsin. Belki yaralı ruhun ile dengeli bir hayat kurabilirsin ama asla unutamazsın. Ya da insanların tüm gücünü emmesinden dolayı güçsüz kalıp, inzivaya çekilebilirsin. İşte bu ruhun vücudu ölüme terk etmesidir...

İnsan bedeni tüm enerjisini ruhundan alır. Ruhun yaşamayı terk ettiği zaman bu bedene de yansır. Bedenin de yavaş yavaş kendini tüketmeye başlar. Bazen dokunduğun başka bir bedenden enerji alırsın. Ruhun bir anda uykusundan uyanır. Bedeninde de bir anda yenilenme isteği uyanır. Fakat uzun sürmesine izin vermezler asla. Yolunu değiştirirsen yollarına taş koyacağına düşünenler vardır belki de... Herkes yüzüne gülerken aslında cenaze törenine hazırlanıyorlardır. Sen nefes alırken seni toprağın altına sokmak istiyorlardır. Aslında uykuda olanlar onlardır. Sen çoktan uyanmışsındır. Tek çözüm uyurgezer yaşamayı öğrenmektir belki de... Bunu öğrenebilmek ise en zordur.

Cehalet erdemdir belki de...

B AŞLIK

- Eli yok.
- Ne?
- Eli yok, eli yok işte!
- Henüz görme, izleme ve algılama yetilerim işlevsizleşmiş değil. Üç yıldır bildiğin bu gerçeği neden ilk defaymışçasına tepki veriyorsun, onu merak ediyorum.
- Notalar. Tamamlanmış.
- Yarım bırakılmamıştı zaten. Tamamlamadan bırakamama hastalığın biz tanıştığımızdan beri saat gibi işliyor. Birçok defasında sana ulaşamayıp, birkaç kez de, çaylaklık işte, polise haber vermişliğim var hatırlarsan. Odanın anahtarı da kimsede yok ve takıntılı bir şekilde elli kez kontrol etmeden çıkmıyorsun.
- Ben değilim.
- Saçmalama hep sendin.
- Geçmiş zaman, evet, bu sefer değil.
- Geniş zaman da kullanabilirim, sonucu değiştirmeyecek.
- Belki bir arkadaşı gelmiştir ve...
- Anahtarlar hâlâ cebinde.
- Çilingir bir arkadaş?
- Parçayı tamamladın, kapıyı kilitledin, evden çıktın.
- Sehpanın yeri... Değişmiş. Asla o koltuğa oturmaz, televizyonun düğmelerini kullanmak, kumandanıkinden daha kolay gelir. Eli yok!
- Ya da en son kahveyi alıp, televizyon karşısına geçip, sehpayı yanına çektin?
- Hayır, anlamıyorsun, hava yağmurlu, yağmurdan nefret eder, yalnızlıktan da, kapının önündeki çamur yığıntısının iki ayrı ayakkabı izini barındırması, benim kaldırmadığım kesin olan kaldırılmış yıkanmış bulaşıklar, belli ki biri geldi, izleri kapatmayı akıl etti ama benim işimin başımdan aşkınlığıyla fazlasına gerek duymadı.
- Anahtar.
- Bir şekilde bulmuş, yediğini yaptırmış ve kapıyı açmıştır! Bir şeyler eksik kalıyor, yerine oturmuyor, kör müsün!
- Verdiğin karardan dönmek için aklının oyunları olabilir mi? Hani şu, son beste olması, müziği bırakmak. Bırakmak konusunda iyi olmadığını biliyorsun, başkası tamamlamış gibi gösterip, tekrar uğraşmak ve yapamamak istiyorsun.
- Olabilir.
- Bu kadar mı, sabahtan beri tepiniyorsun, buna mı ikna oldun?
- Evet.
- Evet. Batırdın, sıvamanın bir manası yok.
- Öyle değil de işte, öyle olsun.